

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. H. V.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. OAM-694/LE-BA07-HA15-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, **se určuje** částkou ve výši 4 114 Kč a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce opustil zemi původu v říjnu 2021 z ekonomických důvodů, přicestoval do Rumunska, odkud odjel do Německa, poté byl zadržen pro nelegální pobyt v České republice.
3. Dne 13. 11. 2021 poprvé požádal o azyl v České republice, přičemž mu rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2022, jež nabylo právní moci k 15. 6. 2022, nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany.
4. V srpnu 2022 odcestoval žalobce do Německa, kde ilegálně pobýval až do května 2023, aby se navrátil zpět do České republiky, byl zadržen, zajištěn a dne 26. 5. 2023 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
5. Žalobce poskytl informace ke své opakované žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2023. Sdělil, že o azyl žádá ze stejných důvodů jako dříve, tj. to kvůli dluhům ve Vietnamu, kde má malé děti, manželku v domácnosti a staré rodiče. V České republice chce legálně pracovat, aby vydělal peníze na dluhy a mohl se postarat o rodinu. Je si vědom toho, že identické důvody uváděl již ve své žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2021. Žalobce dále upřesnil, že je zdrav, v České republice nemá žádné příbuzné či socio-ekonomické vazby. Je nemajetný, bez vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní.
6. Ze správního spisu se též podává, že ve věci žalobce bylo dne 11. 11. 2021 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dvou let, proti němuž podal odvolání, jež bylo zamítnuto, stejně jako jeho následná správní žaloba podaná ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (sp. zn. 60 A 7/2022). Žalobce připouští, že rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, přičemž nadále pobýval v České republice a ilegálně pracoval na tržnici v Praze.
7. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný zajistil zprávu o Vietnamu týkající se situace v zemi zohledňující stav k červnu 2023.
8. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 14. 7. 2023, přičemž nenavrhoval žádné doplnění a neuvedl žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce shodně s předchozím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Vietnamu z ekonomických důvodů. Usoudil, že v komparaci se svou předchozí žádostí žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti relevantní pro nové posouzení žádosti. Ze shromážděných zpráv zároveň nevyplývá, že by od posledního meritorního posouzení žádosti žalobce došlo ve Vietnamu

k takové změně situace, která by sama o sobě mohla představovat novou skutečnost. Žádost žalobce je proto nepřijatelná, což je důvod pro zastavení řízení.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí brojí včasnou žalobou, v níž nejprve v obecné rovině namítá zkrácení svých práv a porušení zásady materiální pravdy žalovaným.
11. V konkrétnostech uvádí, že má obavy navrátit se do země původu, kde po něm věřitelé budou požadovat úhradu dluhů. Má odůvodněný strach z pronásledování, přičemž je přesvědčen, že mu policejní orgány neposkytnou relevantní ochranu. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně shodných motivů opakované žádosti o mezinárodní ochranu s žádostí předchozí. Je přesvědčen, že mu v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, což v předchozí žádosti neuváděl. Splňuje tak podmínky pro udělení minimálně doplňkové ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout.
13. Akcentuje, že žalobce uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu navrátit, tj. zájem setrvat a pracovat v České republice a splatit dluhy v zemi původu.
14. Žalovaný zdůraznil, že obě žádosti o mezinárodní ochranu žalobce byly podány po zadržení policií z důvodu jeho ilegálního pobytu, přičemž v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce sdělil, že mu vycestování do země původu nebrání žádná překážka, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, ale chce zde zůstat, nemá dostatek financí.
15. Žalovaný podotýká, že žalobce ze země původu vycestoval legálně a bez obtíží, neměl problémy se státními orgány a obavy z věřitelů vyzdvihuje až v žalobě, účelově, aby postavil svůj příběh do lepšího světla. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce měl možnost seznámit se se spisovým materiálem, přičemž ani při tomto úkonu žádné obavy z věřitelů nevznikly.
16. Rozhodnutí považuje za zákonné a přezkoumatelné, vychází z dostatečných a řádných podkladů.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
18. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

19. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
20. **Žaloba není důvodná.**
21. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
22. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
23. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z citovaného ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
24. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
25. Žalobce se v žalobě snaží navodit dojem, že žalovaný nezohlednil v souzené věci jím nově uváděnou skutečnost, a to obavu ze soukromoprávních věřitelů v zemi původu.
26. Krajský soud z obsahu spisu ověřil, že žalobce jako nosný důvod obou svých žádostí o mezinárodní ochranu označil důvody ekonomické spočívající v existenci plurality dluhů v zemi původu. Žalobce dokonce při poskytnutí údajů o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2023 v rámci řízení o své opakované žádosti na motivy své prvotní žádosti odkázal. Možné obavy z věřitelů tak prvně zaznívají až ve správní žalobě, přičemž žalobce byl ve správním řízení se spisem náležitě seznámen a jeho doplnění nevyžadoval.
27. Lze tedy jednoznačně přisvědčit žalovanému, že žalobce v řízení o své opakované žádosti opět neoznačil žádné azylově relevantní skutečnosti; žalobce toliko rekapituloval důvody své žádosti předchozí, na tyto i odkázal. Žalobce tak nenaplnil žádnou z podmínek předpokládaných § 11 odst. 1 zákona o azylu pro to, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu byla shledána přípustnou. Možná na tomto místě dodat, že o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo pravomocně rozhodnuto a žalobce soudní přezkum správního rozhodnutí nikterak neinicioval.
28. Krajský soud považuje za potřebné připomenout konstantní judikaturu k institutu opakované žádosti: tato neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí

žádosti. Jejím hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96). Uvedenému požadavku žalobce v posuzované věci opravdu nevyhověl.

29. Pakliže se žalobce v žalobě snaží svůj azylový příběh gradovat obavou ze soukromoprávních věřitelů, již nikterak nezmiňuje v žádné ze svých předchozích interakcí se správním orgánem, je možno se zřetelem k § 39 odst. 7 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice zdůrazňující úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci, odkázat na bohatou a ustálenou judikaturu správních soudů týkající se obav z pronásledování ze strany soukromých osob, jež bez dalšího není z hlediska zákona o azylu relevantní (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 5 Azs 66/2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008, sp. zn. 6 Azs 22/2011, sp. zn. 1 Azs 86/2008, či sp. zn. 5 Azs 40/2009 či 3 Azs 48/2008). Podle kasačního soudu dále platí, že pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, či ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47). Zbývá dodat, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008-70, břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016–31).
30. Z naznačeného se podává, že v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování.
31. Žalobce nicméně v souzené věci v žádné ze svých žádostí o mezinárodní ochranu netvrdil, že by byl v zemi původu jakkoliv ze strany kohokoliv pronásledován, natož že by se kdykoliv v minulosti obrátil na policii či jiné orgány v zemi původu a že by mu byla odepřena ochrana v souvislosti s údajným pronásledováním ze strany věřitelů. Netvrdil ani, že by byl v zemi původu trestně či přestupkově stíhán či že by bylo vedeno civilní řízení v souvislosti s jeho dluhy.
32. Krajský soud uzavírá, že v posuzovaném případě žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné meritorní posouzení žádosti. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani nově uváděná obava z vyhrožování ze strany soukromoprávních věřitelů poprvé zaznívající až ve správní žalobě. Ani v těchto tvrzeních nelze nalézt relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
33. Žalovaný v souzené věci hodnotil případ žalobce rovněž s odkazem na adekvátní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“

34. Ve vztahu k hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem zbývá poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, v němž vymezil, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“ Uvedenému požadavku žalovaný dostál; své rozhodnutí v tomto bodu v mezích vedeného řízení zdůvodnil.
35. Co se týče dalších, obecně formulovaných žalobních bodů pod bodem I. žaloby, krajský soud připomíná, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jeho veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
36. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.
37. Krajský soud má za potřebné uvést, že z okolností příjezdu a dalších kroků žalobce lze předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal pouze proto, aby legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak nucenému návratu. To názorně dokumentuje jeho sdělení před policejními orgány v roce 2021, kdy deklaruje, že v případě návratu do země původu mu nehrozí mučení, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení anebo jiné vážné nebezpečí, jeho chťič je zůstat v České republice, žádost o mezinárodní ochranu podává v návaznosti na své správní vyhoštění a zajištění. Kromě toho, že se z popsaného jednání prýští účelovost, krajský soud považuje za nutné opakovaně zdůraznit, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
40. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s.ř.s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o DPH v zákonné výši celkem činí 4 114 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 12. října 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně